

מונולוג של אם

יעקב ואני אוהבים את פזית אהבת-נפש. אהבנו אותה ונאהב אותה תמיד, נלווה אותה בכל מה שיקרה. יחד נלווה אותה. תמיד היה לה למי לפנות, תמיד עמדנו לצידה, תמיד נעמוד. ראיתי באסון הזה שפקד אותנו מי הם חבריי האמיתיים, אלה שאוהבים אותי באמת, אחדים, שהיו מקורבים אליי, איכזבו אותי מאוד. אנשים שחשבתי שבאמת יהיו לצדי, לא הביעו הזדהות ולא באו לעזרתי ברגעים הקשים.

יש לי חברים שאמרו "אנחנו לעזרתך 24 שעות ביממה". אך אלה שייחלתי ושיוועתי לעזרתם ולתמיכתם, לא הציעו לי סעד נפשי. מרבית ידידי לא איכזבו. הם הרעיפו ומשעשעים להרעיק עליי אהבה, אהדה, הזדהות, מילות-עידוד.

גם חבריה וחברותיה של פזית מהגן, מבית-הספר העממי, מ"בית-הספר התיכון, תלמה לילן", משכונת המגורים שלנו בגניבע" תיים, מהצבא, לא פוסקים לדפוק על דלת הבית, שולחים לפזית מיכתבים מלאי-אהבה. הם כותבים לה שבועייתם היא לא השתנתה, אלא נשארה אותה פזייתנו העדינה. ככה הם קוראים לה.

אני נורא מתנגעת אליה. נשקתי לה אתמול כל אצבע בידים שלה, שהיוונו מהתרגשות. נתתי לה ספר תהילים קטן, לחזק את ליבה, ספר ששלחה אחות של חברה טובה שלי, שהיא רבנית. היא שלחה את הספר הזה לפזית בתוך קמיע.

הלכתי בשבת האחרונה בברך לבית-הכנסת ליד ביתי. לב קשתי בירכו "מי שברך" לשלך מה, לבריאותה של פזית ולצדק שיעשה לה. הדלקתי נרות בערב-שבת.

הוא היה חסר שלוה, התרגו כמחיר, אך לא היה אלים. רוב הציב גבולות ברורים עד כמה מותר לחרור לנפשו, אולם למרות זאת הוא היה מיודר עם כל עובדי המחלקה.

רוב נהג להזמין את חבריו לביתו לעיתים קרובות, היה מבחן ארוחות, נהג לארגן טיולים בחיקהטבע, התעניי יין בתחומים רבים, היה פרפקציוניסט. הוא אהב חיות, בביתו גידל כלבים, חתולים, שפנים, ארנבות, אוגרים וכל בעל-חיים שנקרה בדרכו.

רוב העמיק בלימודי ביולוגיה כאמר צעות ירחונים וסיפרי-לימוד שרכש. הוא עסק רבות בצילום, ואף חלם להיות פעם צלם של הירחון ושיוואל "ניאו" נרפיק. בנוסף על הביולוגיה, התעניין גם בארכיאולוגיה, אסטרונומיה והיס' טוריה. שעות רבות הקדיש לתחביביו.

לעיתים היה יוצא מעבודתו לזמן קצר, רק כדי להאכיל את החיות, לברוק את מצבן, חלומה הגדול היה להקים חווה לגידול חיות. רוב חשב להגשים את חלומה באריאל. לעיתים ניסה לשכנע את חבריו לעבור להתגורר עימו.

הוא אהב באריאל את מרחבי-המדח ייה, את האפשרויות הגלומות במקום. הוא רצה לבנות את חייו מחדש, למצוא לעצמו מיקלט מגרודיו. פזית היתה שותפה לחלומה, היא ידעה על אהבתו המטרופת לחיות.

לפני שרוב ופזית הכירו זה את זו, היתה הרוב חברה במשך יותר משנתיים. היתה זו צעירה בת למיש' פחה עשירה, המתגוררת באנגליה. רוב היה מאוהב בה, ואף התוונה ביניהם עלתה על הפרק. אמה באה לביקור בארץ, הכירה את רוב ושאלה אודותיו. משנודע לה שהפרוטה אינה מצויה ככיסו של הבחור, התחילה להפעיל לחצים על בתה שתעזוב אותו. ואכן, הלחצים עזרו והבחורה עזבה את רוב. עויבתה הפיתאומית גרמה לרוב משבר נפשי עמוק, שנמשך כמה חודשים. הוא לא היה מרוכז בעבודתו, נסה לחלות לעיתים קרובות, ונעשה אריש לסביבתו. באותה תקופה אירעה לרוב תאונה, בעת שניסה לתקן אנטנה

הציפורים. כמותם הוא התחיל לנרוד, לטייל בארץ, נשא תרמיל על שכם ונעדר לעיתים קרובות מבית אמו שבנתניים נשאה בשנית. עם גיוסו לצה"ל הוא התגרד לגולני. פזית נולדה בגניבעתיים לנאוה ויעקב שירא, 14 שנה אחרי רוב. אביה שימש במשך שנים כקצין-מישטרה, ואמה היתה רוגמנית, שאחרי-כך הפכה למורה לאמנות ולציירת. ההורים נפ' רדו כשהיתה פזית ילדה, והיא נשארה להתגורר עם אמה. כשהסבה האם את מיקצועה והתחילה לעסוק ביחסי-צי' בור, הפכה פזית לילדת-מתפתח.

היא הפכה לילדה סגורה ומופנמת, הכורחת ממציאות-חיה אל בין הסרדי נים. את לימודיה התיכונים עשתה בבית-הספר לאמנויות תלמה לילן, שם למדה במגמה לאמנות פלסטית. פזית עסקה בציור ובפיסול.

היא היתה תלמידה חלשה, ולא פעם חשבו להשאירה ביתה, אולם שיקולים חברתיים וסוציאליים, בנוסף להחצה של האם, הכריעו את הכף לטובת המשך לימודיה עם בני-כיתה. בית-הספר היה מודע לבעיות הקשות שהיו בבית, ומשום כך קיבלה גם עזרה בתשלום שכר-הלימוד.

בצבא שירתה פזית כמש"קית תנאי שרות, ובתוקף תפקידה עסקה בטיפול בבעיותיהם של אחרים.

האהבה לחיות ולטבע

חבריו של רוב העבודה כתעשייה האווירית מתקוממים נגד רצה האופי, שנעשה לו ככיכול, לדיכוי, אחרי מותו. הוא לא היה טלית שכולה כולת, אך בוודאי לא היה כפי שתואר בעיתונות, "אומרים חבריו. רוב עבד כתעשייה האווירית במשך 14 שנה, מהן תשע שנים כנרפיקאי במפעל חינוך, העוסק בכתיבת ספרות טכנית הנלוות למוצרי התעשייה האווירית.

הוא נהג לעבוד בצורה עצמאית לחלוטין. כשניתנה לו עבודה, ידע שהיא תגיע לסיומה על הצד הטוב ביותר. הוא היה מאוד יסורי בעבודה, כפי שהיה בחייו, "אומרים חבריו. רוב לא נהג לשתף את חבריו בצדדים האינטימיים בחייו, אולם הוא היה מתייעץ, שואל שאלות, ובעקפיץ גם היה מגלה את מצוקותיו.

אם נאוה שירא ובעלה-לשעבר יעקב מורה-לאמנות וציירת

ימשיך להיות יפה ואסתטי כמו תמיד. אני לא יודעת מה היתה הסיבה ליחסו המתנכר של רוב אליי. פזית ניסתה לשאול אותו פעמים רבות, אבל הוא התחמק מתשובה. נהגתי להזמין אותם לארוחות בחגים, או ביום-הול-דתי, והוא לא הסכים לבוא. פזית ביקרה אותי הרבה לבדה. חשתי, אפילו מבלי שהיא סיפרה לי, במבט עיניה, שהיא סובלת.

חברות שלי, שלא נוהגות להד' ליק נרות בערב-שבת, סיפרו לי שבלי-ל-השבת האחרון, שבוע אחרי המיקרה, הן הדליקו נרות ונשאו ברכה לשלומה של פזית. רזיתי מאוד, איבדתי את התיאבון. מגיעים הרבה אורחים, וחברות עוזרות לי לארח. "אמא תשמרי על עצמך, אני אוהבת אותך ואני זקוקה לך", אמרה לי פזית בניקורי האחרון אצלה.

עשרות פעמים מאז המיקרה היא אמרה לי: "אני אוהבת את דוב, איך אוכל להיות בלעדיו. לא רציתי שזה יקרה, איך זה קרה לי?" ובכתה. היא כל הזמן לובשת את מעיל-הרוח שלו. עניתי לה שבחיים צריך להתגבר על אסונות. נעבור אותם ביחד. יש לי מי שמחה ענימה, אני בטוחה שכולם נואבים את כאר בי, אבל רק מעטים מביניהם מוכיחים את עצמם במעשים. דליית אינפורמציה בטלפון אינ' נה עזרה נפשית.

חברה טובה הביאה לי עשרה זרי-שושנים ואמרה: "אני רוצה לשמח את העין, רוצה שהבית

צמחים, נטע עצים, שתל ג'יריק, והקים בשטח שמול הבית חווה לחיות שגידל. רוב התפאר במעשה ידיו ונהג להביא תצלומים של המקום לחבריו לעבודה.

כעבור זמן תחליטו השניים להינשא, כדי שיוכלו לקבל הלוואה לצורך רכישת ריזה. ב-28 באוקטובר בשנה שעברה נישאו השניים בתל-אביב. הם היו מעוניינים בחתונה צנועה, אולם נאוה, אמה של פזית, לחצה שתייער חתונה גדולה, כדי שתוכל להזמין את

יוסי עינדור
צילום: ציון צמריר
(המשך בעמוד 41)

חבריה-לעבודה קליימן
מי עושה את עבודות-הבית?

בתקופה הראשונה לחיזורים התנהלה ביניהם חליפת-מיכתבים, נוצרה ביניהם שפה משותפת עלי-אף פערהגילים גדול. הדימוין באופיים

מנהל-מחלקה פרידמן
הוא שאף לשלמות!

הקווים המשותפים בעברם, אהבתם של השניים לחיות, יצרו את המכנה המשותף. בתקופת החברות לפני נישואיהם עברו השניים להתגורר יחד במושב בית-נחמיה, שליך לוד. רוב קיבל את הבית בתמורה לשיפוצו. כוונן קצר השתנה הבית ללא הכר. הוא שתל שם

רית. אך פזית פוטר מהעבודתה שנה אחרי שהתקבלה. חברים לעבודה שהי' כירו אותה, מספרים שנהגה בקביעות לאחר לעבודה, הופעתה היתה מרושלת וכך גם עבודתה המיקצועית.

כשנתבקשה לתת הסברים לאיחור ריה, השיבה שהרגל הוא אצלה לישון ביום ולהיות ערה בלילות, וזאת משום שאמה עוסקת ביחסי-ציבור, והיא ממ' תינה לשובה כדי לשוחח. פזית נהגה להסתגר בתוך עצמה, לא קשרה קשרים חברתיים בעבודה. חברים מתארים אותה כ"טיפוס סולירי ומפנם". האדם היחיד שעזמו קשרה קשרי-חברות היה רוב.

ידידה קרן
הוא היה ריש לנשים!

פזית בזרועות אביה
קצין-מישטרה לשעבר

של טלוויזיה. כתוצא מהתאונה הוא נפגע באגן הירכיים ובצוואר. הוא היה מאושפז בבית-חולים זמן מה ואחרי-כך החלים בבית אמו. בתקופה זו החל מתעניין באסטרונומיה. רכש ספרים רבים בנושא, וערך מפות אסטרונומיות לחבריו.

פזית החלה לעבוד כתעשייה האווירית כנרפיקאית, במחלקה בה עבד רוב, לפני ארבע שנים. אחי אהוד, וידד און, הוא בעל תפקיד בכיר בתעשייה האווירית

עם אלכס פרידמן, מי שהיה הממונה עליו בעבודה, יצר רוב קשרי-ידידות עמוקים. איתו נהג לשוחח, לשתפו במחשבותיו, ולעיתים גם יצאו לבלות יחדיו. אומר אלכס: "בפעם הראשונה שראיתי אותו כמצב ריכאוני זה היה אחרי מילחמת-הלבנון.

רוב נפצע קל במילחמה, אולם כשחזר לעבודה היה בטרומה לנוכח הוועות שניגלו לעיניו במילחמה. לקח לו מיספר חודשים לצאת מזה.